

andre paa et Par andre Steder, imedens vi have fortrinlig Leilighed til at kunne benytte vore overflødige Penge til selv at konkurrere med Udlandet, saa tror jeg, at der af Hensyn til Helsingør By's Stilling er megen Opfordring til at opmuntre Regjeringen til at lade sin Velvillie for dette Foretagende snarest mulig træde ud i Handling ved en fuldstændig klar Afgjørelse af dette Forhold. Hvorvidt da de forskjellige Kræfter, som derved blive satte i Bevægelse, ville opfylde de Forventninger, som man nærer om her at faae et industrielt Foretagende, som kan bringe de Vedkommende og Byen baade Gaan og Fornøielse, er jo Noget, som Regjeringen ikke kan have Ansvar for. Jeg haaber, at den høitærede Regjering ikke vil tage disse Bemærkninger ilde op. — Fiskerispørgsmaalet skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da jeg jo har anmeldt en Forespørgsel om denne Sag. Jeg vil kun med Hensyn dertil gjøre opmærksom paa, at der ifjor i en Skrivelse til Finansudvalget samt endvidere fra min ærede Sidemand (Hviid) og ogsaa paa anden Maade blev reist Spørgsmaal om en velvilligere Omhu for Forjendingen af Fisk, navnlig ved Benyttelsen af Iskasser og deslige. I Forbindelse hermed staar jo da ogsaa en velvilligere Stilling fra Driftsbestyrelsens Side ved Modtagelsen af Fiskehandlernes Forsendelser. Jeg skal saaledes, for at nævne et enkelt Exempel, minde om de Forhandlinger, som bleve førte med de forskjellige Fiskehandlere i Struer, hvilke Forhandlinger tilsidst syntes at strande derpaa, at man blandt forskjellige andre Ting forlangte, at disse Fiskehandlere skulde afgive Folk til Veining og Omladning af deres Fisk, og at, hvis der ikke var Tid til Afveining, skulde de indestaa for, at den Bøgt, de selv havde opgiwet, svarede til det Rigtige, under en vis Møkk. Disse Vansteligheeder bewirke ofte, at Varerne maa gaa med næste Tog istedetfor med de første, hvorved de kunne blive ødelagte. Disse Forhold vedrørende Fiskeriet maa man meget opfordre Driftsbestyrelsen gjennem Indenrigsministeren til at faae ordnede saa velvillig som muligt. Vi have vel nu 25,000 Familier, som leve af Spen, hvor mange af dem der leve af Fiskeri, veed jeg ikke, men de tiltage heldigvis og maa nødvendigvis tiltage stærkt, alt eftersom Dampskibene kaste Seilskibene til Side; men saameget desto mere er det nødvendigt af disse Grunde, at de, der ere Mellemhandlere, faae den Smødeføkommenhed fra Fernbanernes Side, som paa nogen Maade er mulig.

Jeg synes næsten, at paa Grund af Varernes Bestaaffenhed skulde de have en vis privilegeret Forsendelsesret. Hvad angaar andre mindre Spørgsmaal, som vedkomme Fiskerikontoen, da ser jeg, at de 1,000 Kr. til Feddersen ere glemte; de kunne jo opføres paa vedkommende Konto under senere Forhandlinger. Det er en Selvfølge, at i samme Grad, som man sætter Udviilingen af Fiskeriet høit, i samme Grad maa vi søge at holde paa de Mænd, som overhovedet hvee nogen Kundskab og Interesse, ja Videnskab for at fremme disse Forhold — det er ikke mange. — Jeg ser, at den ærede Minister giver Grunde for at udelade de 3,000 Kr. til en Skole for ypperlig Dyrkning af Husmandslobber. Jeg tror, at der fra først af har været en Misforstaaelse med Hensyn til denne Post. Jeg skal her kun bemærke, at, naar de ere udeladte, er det ikke af Uvillie fra Ministerens Side; maaste man kan komme til Forstaaelse om dette Punkt, saaledes at de under en anden Form kunne gjøre Nytte. Forlangendet om 5,000 Kr. til Explantning i Vestjylland til Hedeselskabet giver mig Anledning til at gjentage en tidligere Betragtning. Jeg skal nu altid være med til at paastjønne Hedeselskabets fortjenstfulde Virksomhed, men jeg er altid angstelig lige overfor monopoliserede Selskaber. Jeg sætter Pris paa Konkurrence i alle Forhold, og hvor fortrinlig dygtig og uegennyttig den Mand end arbejder, som staar i Spidsen for Hedeselskabet, nærer jeg dog nogen Frygt for, at han saar for meget at tage vare, og jeg tror, at de mange Kræfter, han maa benytte i de forskjellige Grene, kunne trænge til en Konkurrent ved Siden af. Hvem skulde her være Konkurrent? Det skulde Indenrigsministeren. Han skulde have en Mand, der var Klintinspektør og Explantningsinspektør, boede paa Vestkysten og anvendte hele sin Tid og Dygtighed paa dette Hverv for hele Vestkysten fra Ribe til Slagen. Han skulde have sine Klintfogder, som jo allerede nu existere efter Loven, men det skulde ikke være Sineureposter. Nu blive Posterne besatte med et eller andet Amtsraadsmedlem, som man vil vise Velvillie, og som forøvrigt kan være dygtigt nok dertil, men de skulde besættes med virkelige Jagmand, der udelukkende offrede sig derfor. Dertil knytter sig saa det samme System, som vi have, af Plantarer, som nu ere elendig lønne, hvad vi maaste komme til at tale nærmere om; de kunde da ved Siden af deres Klintvæsen sørge for Explantningen under visse